RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

11. marts 1999 *

I sag T-134/94,

NMH Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg (Tyskland), ved advokat Paul B. Schäuble, München, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, Rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, derefter ved generaldirektør Jean-Louis Dewost, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Julian Currall og Guy Charrier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

vedrørende en hovedpåstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af dommer C.W. Bellamy, som fungerende afdelingsformand, og dommerne A. Potocki og J. Pirrung,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23., 24., 25., 26. og 27. marts 1998,

afsagt følgende

Dom [1]

Sagens faktiske omstændigheder

A — *Indledende bemærkninger*

1 Nærværende sag vedrører en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1, herefter »beslutningen«), hvorved den fastslog, at 17 europæiske stålvirksomheder og en af deres faglige organisationer i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, havde deltaget i en række aftaler, vedtagelser og former for samordnet praksis vedrørende fastsættelse af priser, opdeling af markeder og udveksling af fortrolige oplysninger om Fællesskabets marked for stålbjælker, og pålagde 14 virksomheder inden for denne sektor bøder for de mellem den 1. juli 1988 og den 31. december 1990 begåede overtrædelser.

1 — Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten skønner det relevant at offentliggøre. Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlinger for Retten er beskrevet i præmis 1-70 i Rettens dom af 11.3.1999, sag T-141/94, Thyssen mod Kommissionen, Sml. II, s. 347. Sagsøgerens søgsmålsgrunde og argumenter, der er identiske med eller ligner dem, der er fremført i sagen Thyssen mod Kommissionen, er navnlig behandlet i præmis 121-170 (væsentlige formelle mangler under proceduren for vedtagelse af beslutningen), 366-412 (udveksling af oplysninger inden for Poutrelles-udvalget (monitoring af ordrer og leverancer) og gennem Walzstahl-Vereinigung), 457-565 (Kommissionens medvirken i den over for sagsøgeren påtalte overtrædelse) og 604-613 (beslutningens begrundelse for så vidt angår bøden) i den sidstnævnte dom.

2 Beslutningens betragtning 11, litra f), indeholder følgende oplysninger om sagsøgeren:

»Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (herefter benævnt 'Neue Maxhütte') blev stiftet i 1988 af den tyske delstat Bayern (som dengang ejede 45% af aktierne), Thyssen Stahl AG (5,5%), Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5%), Lech-Stahlwerke GmbH (11%), Krupp Stahl AG (11%), Klöckner Stahl GmbH (11%) og Mannesmannröhren-Werke AG (11%). Neue Maxhütte overtog hovedaktiverne i Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianhütte GmbH, som blev erklæret konkurs den 16. april 1987. I 1991 beløb virksomhedens omsætning sig til 226 mio. DEM. Virksomheden er i dag kendt under navnet NMH Stahlwerke GmbH.«

[...]

D — *Beslutningen*

17 Beslutningen, som blev modtaget af sagsøgeren den 3. marts 1994, ledsaget af en skrivelse fra Van Miert af 28. februar 1994, indeholder følgende konklusion:

»*Artikel 1*

Følgende virksomheder har, i den udstrækning, der er beskrevet i denne beslutning, deltaget i de under deres respektive navne anførte former for praksis, der har hindret, begrænset eller fordrejet den normale konkurrence på det fælles marked. Hvor der idømmes bøder, er overtrædelsens varighed angivet i måneder,

dog ikke for så vidt angår harmoniseringen af tillæg, hvor virksomhedernes deltagelse er angivet med et 'x'.

[...]

Neue Maxhütte

a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung (kontrolordninger) (27)

[...]

Artikel 4

For de i artikel 1 angivne overtrædelser, som fandt sted efter den 30. juni 1988 (31.12.1989[2] for Aristrain's og Ensidesa's vedkommende), pålægges følgende bøder:

[...]

2 — Denne dato angives i den franske og spanske version af beslutningen. Den tyske og engelske version angiver datoen 31.12.1988.

NMH Stahlwerke GmbH 150 000 ECU

[...]

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til:

[...]

— NMH Stahlwerke GmbH

[...]«

[...]

Påstanden om annullation af beslutningens artikel 1

[...]

Sagsøgerens ansvar for handlinger begået før den 30. juni 1990

94 Det fremgår af beslutningens artikel 1, at Kommissionen har pålagt sagsøgeren en bøde for selskabets deltagelse i en udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung igennem en periode på 27 måneder. Ifølge beslutningens betragtning 314 mener Kommissionen, at der bør idømmes bøder for »konkurrencebegrænsende adfærd udvist efter den 1. juli 1988«.

Sammenfatning af parternes argumentation

95 Sagsøgeren har anført, at uanset hvilken periode på 27 måneder der henvises til i beslutningens artikel 1, har Kommissionen med urette pålagt selskabet en bøde for dets angiveligt konkurrencebegrænsende handlinger, som er begået før den 30. juni 1990. Det er alene Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH, der blev erklæret konkurs den 16. april 1987 (herefter »Eisenwerk-Gesellschaft«, efter omstændighederne med tilføjelsen »under konkurs«), og ikke sagsøgeren, der kunne være draget til ansvar for de overtrædelse, der angiveligt blev begået i denne periode.

96 Sagsøgeren har anført følgende faktiske omstændigheder, der ikke er bestridt af Kommissionen.

97 Efter at konkursbehandlingen var indledt i 1987, fortsatte Eisenwerk-Gesellschaft med at fremstille og markedsføre jern- og stålprodukter, navnlig stålbjælker.

98 Senere — den 4. november 1987 — indgik de selskaber, der var de fremtidige stiftere af sagsøgeren [jf. beslutningens betragtning 11, litra f)], en rammeaftale

om stiftelse af selskabet som »selskab, der overtager et kriseramt selskab« (»Auffanggesellschaft«, herefter »overtagelsesselskab«). Det bestemmes i denne aftales punkt 3:

»Overtagelsesselskabet skal sikre opretholdelsen af jern- og stålproduktionanlægget i Mittlere Oberpfalz ved overtagelse og videreførelse visse produktionsenheder, der tilhører [Eisenwerk-Gesellschaft] under konkurs, samt en del af de ansatte.

De produktionsenheder, der ikke videreføres af overtagelsesselskabet, vil blive nedlagt hurtigst muligt.

[...]«

99 Ifølge sagsøgeren forventedes det nye selskab at arbejde med en reduceret medarbejderstab (1 000 personer) og med lavere kapacitet (maksimal kapacitet i varmtvalsede produkter: 386 000 tons om året i stedet for 780 000 tons om året). Selskabet skulle overtage en af de tre højovne, to af de tre strengstøbningsfabrikker, et værk for varmvalsning af blokke støbt af flydende stål og det ene af to profilvalseværker. Stålrørsfabrikken, der hørte til Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs, skulle drives af et selvstændigt selskab.

100 I januar 1988 blev sagsøgeren stiftet med selskabsnavnet »NMH Stahlwerke GmbH (Vorgesellschaft Neue Maxhütte)«. Efter den daværende formålsbestemmelse havde sagsøgeren til formål at fastlægge og udarbejde de i teknisk, finansiel og personalemæssig henseende fornødne foranstaltninger med henblik på stiftelse af et overtagelsesselskab for Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs.

101 I tiden efter oktober 1988 forelagde sagsøgeren en del af de ansatte i Eisenwerk-Gesellschaft tilbud om ansættelse, hvori det anførtes, at de pågældende efter planerne på daværende tidspunkt skulle begynde at arbejde for NMH Stahlwerke GmbH den 1. juli 1990.

102 Den 23. oktober 1989 indgik sagsøgeren to aftaler med Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs. Ved en såkaldt »overgangsaftale« forpligtede sagsøgeren sig for det første til fra dette selskab at overtage de anlægsaktiver, der var nødvendige til at fortsætte produktionsvirksomheden, om end med nedsat kapacitet, hvilket er formålet med et overtagelsesselskab. I medfør af en »leasingkontrakt om anlægsaktiver« skulle sagsøgeren for det andet indtil den 30. juni 1990 overlade Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs alle de materielle anlægsaktiver, der var overført ved overgangsaftalen. Ifølge leasingkontrakten var Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs berettiget til at drive virksomheden i eget navn og for egen regning.

103 Ved leasingperiodens udløb tilbagegav Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs de overdragne anlægsaktiver til sagsøgeren. Den 1. juli 1990 begyndte sagsøgeren at fremstille og markedsføre jern- og stålprodukter. Den 4. juli 1990 blev sagsøgerens formålsbestemmelse og selskabets navn ændret som følge heraf. Selskabets navn har herefter været NMH Stahlwerke GmbH.

104 Konkursbehandlingen af Eisenwerk-Gesellschaft blev afsluttet den 5. september 1994, men selskabet blev ikke slettet af handelsregisteret.

105 På grundlag af disse faktiske omstændigheder har sagsøgeren under henvisning til Domstolens dom af 16. december 1975 (forende sager 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1663, præmis 84-87) og af 28. marts 1984 (forenede sager 29/83 og 30/83, CRAM og Rheinzink mod Kommissionen, Sml. s. 1679, præmis 6-9) og Rettens dom af 17. december 1991 (sag T-6/89, Enichem Anic mod Kommissionen, Sml. II, s. 1623, præmis 236, 237 og 238) og af 28. april 1994 (sag T-38/92, AWS Benelux mod Kommissionen, Sml. II, s. 211, præmis 26-30) gjort

gældende, at sagsøgeren ikke kan anses for at være ansvarlig for Eisenwerk-Gesellschaft's adfærd i perioden indtil den 30. juni 1990, hverken som dette selskabs retssuccessor eller som dets økonomiske efterfølger.

106 I det foreliggende tilfælde blev sagsøgeren ikke skabt ved en ændring af den juridiske form for Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs, men blev nystiftet. Til forskel fra Eisenwerk-Gesellschaft drev sagsøgeren ikke virksomhed på det fælles marked for jern og stål i tiden indtil den 30. juni 1990. I øvrigt er de to selskaber ikke på noget tidspunkt blev ledet af de samme personer. Sagsøgeren overtog heller ikke samtlige rettigheder og forpligtelser i Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs. Tværtimod afgrænsede overtagelsesaftalen deres respektive forpligtelser med henvisning til den dato, der var fastsat for sagsøgerens påbegyndelse af virksomheden.

107 Eisenwerk-Gesellschaft bestod endvidere fortsat under hele den administrative procedure og eksisterer også i dag, da det hverken er likvideret eller slettet af handelsregisteret. Det fremgår i den forbindelse af en kendelse afsagt af Oberlandesgericht Frankfurt am Main den 20. december 1993, at de overtrædelser, der angiveligt er begået af Eisenwerk-Gesellschaft, ikke kan tilregnes sagsøgeren, når der ikke foreligger misbrug eller omgåelse.

108 I nærværende sag er personerne i ledelsen for sagsøgeren andre end dem, der varetog og varetager de tilsvarende funktioner i Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs. I øvrigt overtog sagsøgeren ikke »hovedaktiverne« i sidstnævnte selskab, men blot 14,25% af dettes materielle anlægsaktiver (63 149 401 DEM af 443 339 291 DEM). I overensstemmelse med, hvad der er grundtanken med et overtagelsesselskab, blev kun en del af maskinerne og de tekniske anlæg overtaget, hvilket nedbragte den årlige produktionskapacitet for varmvalsede produkter fra 780 000 til 386 000 tons. De faste ejendomme, der tilhørte Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs, blev afstået til tredjemænd som led i konkursbehandlingen. Hertil kommer, at halvdelen af den bogførte værdi af sagsøgerens tekniske anlæg og maskiner udgøres af investeringer, som selskabet selv har foretaget.

109 Under disse omstændigheder finder sagsøgeren, at den af Kommissionen foretagne ansvarspålæggelse hverken kan begrundes med bødernes karakter af straf eller med hensynet til deres præventive virkning. Sagsøgeren har heller ikke draget nogen fordel af den påtalte adfærd. Den af Kommissionen foretagne ansvarspålæggelse er i strid med såvel tysk national ret (§ 30 i den tyske lov om overtrædelse af særlovgivningen (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten)) som med principperne »ingen straf uden lov« og »ingen forbrydelse uden lov«, som er fastslået i den tyske forfatning og den tyske straffelovbog, i andre medlemsstaters forfatninger og i artikel 7 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

110 I øvrigt fremgår det hverken af de relevante afsnit i beslutningens betragtninger eller af dens konklusion, med hvilken begrundelse Kommissionen har pålagt sagsøgeren ansvaret for de overtrædelser, der blev begået af Eisenwerk-Gesellschaft før den 30. juni 1990. Kommissionen har navnlig ikke besvaret de detaljerede argumenter, der er anført i sagsøgerens svar på meddelelsen af klagepunkter.

111 Endelig anførte sagsøgeren i retsmødet, at Kommissionen ved sin fremgangsmåde vil få en uberettiget fortrinsstilling i forhold til Eisenwerk-Gesellschaft's andre kreditorer.

112 Kommissionen har under henvisning til beslutningens betragtning 11, litra f), såvel som til de af sagsøgeren anførte faktiske omstændigheder — og navnlig de nærmere faktiske omstændigheder, hvorunder denne overtog Eisenwerk-Gesellschaft's aktiver — anført, at sagsøgeren er dette selskabs økonomiske efterfølger, og at det i denne egenskab må være ansvarlig for de overtrædelser, som dette begik før den 30. juni 1990.

Rettens bemærkninger

113 Retten skal først undersøge den anfægtede beslutnings begrundelse for pålæggelsen af ansvaret for overtrædelsen for perioden før den 30. juni 1990 og dernæst, om beslutningen er materielt rigtig på dette punkt.

— Beslutningens begrundelse

114 Det følger af retspraksis, at den begrundelse, der foreskrives i traktatens artikel 15, dels skal gøre det muligt for den berørte part at gøre sig bekendt med begrundelserne for den trufne foranstaltning med henblik på i påkommende tilfælde at kunne varetage sine interesser og afgøre, om beslutningen er lovlig, dels gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres legalitetskontrol. Kravet om begrundelse skal vurderes på grundlag af omstændighederne i det konkrete tilfælde, bl.a. retsaktens indhold, arten af de anførte grunde og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (Rettens dom af 24.9.1996, sag T-57/91, NALOO mod Kommissionen, Sml. II, s. 1019, præmis 298 og 300).

115 For så vidt angår den foreliggende sag anføres det i beslutningens betragtning 11, litra f) (jf. præmis 2 ovenfor), at sagsøgeren, »Neue Maxhütte«, blev stiftet i 1988 af den tyske delstat Bayern, som dengang ejede 45% af aktierne, og en række tyske jern- og stålvirksomheder, og at selskabet »overtog hovedaktiverne i Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH som blev erklæret konkurs«.

116 Det fremgår af betragtning 11, litra f), at for så vidt som »Neue Maxhütte« i beslutningen foreholdes at have deltaget i den påtalte udveksling af oplysninger i tiden før den 30. juni 1990 (jf. navnlig betragtning 10, 39, 41, 213, 263 og 314), anses sagsøgeren for at bære ansvaret for disse overtrædelser. Bemærkningen om, at sagsøgeren overtog »hovedaktiverne« i Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs, viser også, at Kommissionen anså sagsøgeren for at være dette selskabs

økonomiske efterfølger og af den grund for at være ansvarlig for de af dette begåede overtrædelser.

117 Retten finder, at disse angivelser, selv om de er summariske, viser, hvilke afgørende omstændigheder Kommissionen lagde vægt på som begrundelse for den omtvistede ansvarspålæggelse.

118 Sagsøgeren har i sit svar på meddelelsen af klagepunkter såvel som i sine skriftlige indlæg anført alle de faktiske og retlige omstændigheder, som efter selskabets opfattelse viser, at Kommissionens standpunkt er uholdbart, og herunder navnlig de faktiske omstændigheder, der gør det muligt for Retten at få kendskab til de omstændigheder, hvorunder sagsøgeren overtog en del af aktiverne i Eisenwerk-Gesellschaft.

119 Retten finder, at der under disse omstændigheder intet er til hinder for, at Kommissionen for Retten præciserer den i beslutningen indeholdte begrundelse med henvisning til de faktiske omstændigheder omkring overtagelsen af aktiverne i Eisenwerk-Gesellschaft, som sagsøgeren selv har beskrevet (jf. også Rettens dom af 12.12.1996, sag T-16/91 RV, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1827, præmis 55).

120 Retten konkluderer på dette grundlag, at begrundelsen for beslutningen gør det muligt for sagsøgeren at forsvare sine interesser og for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres legalitetskontrol.

121 Sagsøgerens argumenter om, at beslutningen mangler en begrundelse, må følgelig forkastes.

— Spørgsmålet, om den omtvistede ansvarspålæggelse er materielt rigtig

122 I medfør af traktatens artikel 65, stk. 5, kan en virksomhed, der har indgået en aftale, som uden videre er ugyldig, eller som anvender fremgangsmåder, der strider mod bestemmelserne i stk. 1, pålægges bøder af Kommissionen.

123 I nærværende sag ligger den periode, hvorunder den over for sagsøgeren påtalte overtrædelse af traktatens artikel 65, stk. 1, fandt sted, dels før og dels efter den 30. juni 1990.

124 Sagsøgeren har ikke bestridt, at selskabet må være ansvarlig for den del af overtrædelsen, der blev begået efter den 30. juni 1990. Det står da også fast, at selskabet efter denne dato i eget navn videreførte den økonomiske virksomhed med produktion af stålbjælker, der tidligere var blevet udøvet af Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs.

125 Hvad angår perioden før den 30. juni 1990 har Kommissionen ikke bestridt sagsøgerens anbringende om, at det er Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs, der udøvede den pågældende økonomiske virksomhed med fremstilling af stålbjælker.

126 Det fremgår endvidere, at sagsøgeren ikke efter national ret overtog samtlige rettigheder og forpligtelser i Eisenwerk-Gesellschaft, og at sagsøgeren følgelig ikke er retssuccessor for dette selskab. Heraf følger, at betingelsen om den retlige kontinuitet mellem to juridiske personer, som defineret af Domstolen i de ovennævnte domme i sagerne Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen (præmis 84) og CRAM og Rheinzink mod Kommissionen (præmis 9), ikke er opfyldt i nærværende sag. Kommissionen har heller ikke — til forskel fra den situation, der forelå i sagen, der blev pådømt i Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen (jf. dommens præmis 85) — bestridt anbringendet om, at sagsøgeren ikke ledes af de samme personer, som stod i spidsen for Eisenwerk-Gesellschaft (jf. hertil forslag til afgørelse fra dommer Vesterdorf, der var udpeget som generaladvokat i forbindelse med Rettens dom af 24.10.1991, sag T-1/89, Rhône-Poulenc m.fl.

mod Kommissionen, Sml. II, s. 867, på s. 921 — fælles forslag til afgørelse i de såkaldte »polypropylen-domme« af 24.10.1991, sag T-2/89 og T-3/89, Sml. II, s. 1087, på s. 1177, af 17.12.1991, sag T-4/89, T-6/89, T-7/89 og T-8/89, Sml. II, s. 1523, på s. 1623, s. 1711 og s. 1833, og af 10.3.1992, sag T-9/89 — T-15/89, Sml. II, s. 499, s. 629, s. 757, s. 907, s. 1021, s. 1155 og s. 1275).

127 Det fremgår imidlertid af Domstolens og Rettens praksis, at en overtrædelse af konkurrencereglerne under visse omstændigheder kan tilregnes den økonomiske efterfølger for den juridiske person, der har begået overtrædelsen, således at disse reglers effektive virkning ikke begrænses som følge af ændringer, der navnlig vedrører de pågældende virksomheders juridiske form (jf. Domstolens domme i sagerne Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen og CRAM og Rheinzink mod Kommissionen, og Rettens domme i sagerne Enichem Anic mod Kommissionen og AWS Benelux mod Kommissionen).

128 Det er i den forbindelse også ubestridt, at sagsøgeren blev stiftet i januar 1988 — dvs. allerede før overtrædelsesperioden begyndte — med det særlige formål for øje at sikre og opretholde en kontinuerlig drift af visse af Eisenwerk-Gesellschaft's produktionsenheder. Selskabets formål var nærmere bestemt at fastlægge og udarbejde de foranstaltninger, der var nødvendige for at overtage dette selskab.

129 Med henblik herpå forelagde sagsøgeren i oktober 1988 en del af de ansatte i Eisenwerk-Gesellschaft forslag om ansættelse, der skulle gælde fra den 1. juli 1990. Ved »overgangsaftalen« og »kontrakten om leasing af anlægsaktiverne« af 23. oktober 1989 forpligtede sagsøgeren sig endvidere for det første til fra Eisenwerk-Gesellschaft at erhverve de anlægsaktiver, der var fornødne med henblik på en fortsættelse af produktionsvirksomheden med nedsat kapacitet, og overlod for det andet indtil den 30. juni 1990 brugen af alle de pågældende materielle anlægsaktiver til Eisenwerk-Gesellschaft.

130 Det er i øvrigt ikke bestridt, at selv om sagsøgeren ikke overtog samtlige aktiver og hele personalet i Eisenwerk-Gesellschaft, overtog selskabet dog hovedparten af

de materielle og menneskelige ressourcer, der blev anvendt i produktionen af stålbjælker, og som derfor medvirkede til at begå den omtvistede overtrædelse (jf. dommen i sagen Enichem Anic mod Kommissionen, præmis 237).

131 Sagsøgeren har heller ikke gjort gældende, at den pågældende virksomheds adfærd ændredes efter den 30. juni 1990. Det fremgår i øvrigt af de dokumenter, der er opregnet i beslutningens bilag I og II, at tallene vedrørende Poutrelles-udvalgets monitoring, som der er tale om i nærværende sag (jf. ovenfor), vedrører »Maxhütte«, såvel for tiden før den 30. juni 1990 som for tiden herefter, uden at der gøres nogen sondring mellem Eisenwerk-Gesellschaft og sagsøgeren.

132 Under disse omstændigheder, og når navnlig henses til den omstændighed, at sagsøgeren netop blev stiftet med det formål at opretholde jern- og stålproduktionsanlægget i Mittlere Oberpfalz og dermed sikre videreførelsen af virksomheden Eisenwerk-Gesellschaft, må sagsøgeren betragtes som den økonomiske efterfølger for Eisenwerk-Gesellschaft, og må som sådan være ansvarlig for de overtrædelser, som dette begik i perioden før den 30. juni 1990.

133 Eftersom konkurrencereglerne har den særlige rækkevidde, at de retter sig til økonomiske enheder, og idet sagsøgeren i nærværende sag har overtaget hovedparten af den økonomiske virksomhed, som overtrædelserne vedrørte, findes traktatens artikel 65, stk. 5, ikke at være til hinder for, at Kommissionen pålægger sagsøgeren en sanktion ikke alene for den del af overtrædelsen, selskabet har begået i eget navn efter den 1. juli 1990, men også for den del af overtrædelsen, der blev begået før denne dato af den samme økonomiske enhed, der handlede under navnet Eisenwerk-Gesellschaft. Det anførte gælder så meget mere, som sagsøgeren i nærværende sag blev stiftet, allerede før overtrædelsen begyndte, med det specifikke formål at være den økonomiske efterfølger for Eisenwerk-Gesellschaft, samt gjorde det muligt for dette at fortsætte sin økonomiske virksomhed indtil den 30. juni 1990.

134 Da løsningen af det rejste spørgsmål udelukkende må søges i de fællesskabsretlige regler (jf. generaladvokat Rozès' forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen CRAM og Rheinzink mod Kommissionen, s. 1718), er reglerne i national ret om selskabers ansvar for deres organers handlinger ikke relevante i sagen. Af de ovenfor anførte grunde finder Retten endvidere, at Kommissionen ikke har krænket principperne om »ingen straf uden lov« og »ingen forbrydelse uden lov«.

135 Den konklusion, Retten således er nået til, berøres ikke af den omstændighed, at selskabet Eisenwerk-Gesellschaft under konkurs stadig eksisterende på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen.

136 Det fremgår ganske vist af den ovennævnte dom i sagen Enichem Anic mod Kommissionen (præmis 238), at når den juridiske person, der kontrollerede virksomheden, da overtrædelsen blev begået, fortsat bestod på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen, hvorved den nævnte overtrædelse blev fastslået, men virksomheden på dette sidstnævnte tidspunkt kontrolleres af en anden person, er det den førstnævnte person, som er gerningsmanden til denne overtrædelse, og ikke den anden, som nu driver virksomheden, der normalt drages til ansvar for overtrædelsen (jf. også dommen i sagen AWS Benelux mod Kommissionen, præmis 25-36), men denne retspraksis udelukker ikke, at en anden løsning kan være begrundet som følge af de særlige omstændigheder i den konkrete sag.

137 Selv om det i den foreliggende sag lægges til grund, at konkursbehandlingen af Eisenwerk-Gesellschaft først blev afsluttet den 5. september 1994, mens beslutningen blev truffet den 16. februar 1994, og at selskabet ikke blev slettet af handelsregisteret, står det fast, at hovedparten af de materielle og menneskelige ressourcer, der satte Eisenwerk-Gesellschaft i stand til at fortsætte sin virksomhed i jern- og stålsektoren, blev overdraget til sagsøgeren pr. 1. juli 1990. Fra denne dato ophørte Eisenwerk-Gesellschaft med sin erhvervsvirksomhed og begrænsede sig til at gennemføre konkursbehandlingen.

138 Under disse omstændigheder bemærkes, at når henses til for det første, at begrebet virksomhed i traktatens artikel 65's forstand har et økonomisk indhold, og for det andet, at det på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen var sagsøgeren, der udøvede den økonomiske virksomhed, som overtrædelserne vedrører, og for det tredje, at den, der formelt var gerningsmand til overtrædelserne, på dette tidspunkt var ophørt med enhver erhvervsmæssig virksomhed, finder Retten, at Kommissionen havde ret til at pålægge sagsøgeren ansvaret for den omtvistede overtrædelse, selv om Eisenwerk-Gesellschaft på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen fortsat bestod i juridisk henseende, syv år efter at selskabet var erklæret konkurs og fire år efter salget af selskabets hovedaktiver.

139 Der kan af de samme grunde ikke gives sagsøgeren medhold i anbringendet om, at Kommissionen ved at pålægge selskabet ansvaret for de påtalte overtrædelse har opnået en fortrinsstilling i forhold til det konkursramte selskabs andre kreditorer. Ved at afstå fra at pålægge dette selskab en bøde har Kommissionen tværtimod forøget den konkursmasse, der står til rådighed for de andre kreditorer, samtidig med at den har sikret Fællesskabets interesse i, at den virksomhed, som overtrædelserne må tilregnes, drages til ansvar for disse.

140 Det skal tilføjes, at bøden ikke er blevet beregnet på grundlag af omsætningen i Eisenwerk-Gesellschaft, men på grundlag af sagsøgerens omsætning, således at beregningsgrundlaget også for perioden før den 1. juli 1990 afspejler de økonomiske virkninger af overtrædelser, der er begået af en virksomhed af en størrelse som sagsøgeren, der er mindre end Eisenwerk-Gesellschaft.

141 Det følger i det hele af de anførte grunde, at anbringenderne om, at den af Kommissionen foretagne ansvarspålæggelse er ulovlig, må forkastes.

[...]

Påstanden om annullation af beslutningens artikel 4 eller i det mindste nedsættelse af bødens beløb

[...]

Rettens udøvelse af sin fulde prøvelsesret med hensyn til bødens beløb

277 Det bemærkes som allerede anført, at selv om sagsøgeren og dennes økonomiske forgænger, Eisenwerk-Gesellschaft, faktisk deltog i udvekslingerne af taloplysninger, herunder i den udveksling, der blev tilrettelagt af Poutrelles-udvalget, deltog de ikke i møderne i dette udvalg og har følgelig heller ikke deltaget i de drøftelser, som blev ført i udvalget på grundlag af disse tal.

278 Det er Rettens opfattelse, at de nævnte drøftelser ikke alene viser udvekslingens konkurrencebegrænsende karakter, men derudover forstærkede den, idet de styrkede den gensidige kontrol, der var forbundet med denne udveksling. De forskellige kritiske bemærkninger, der blev fremført under møderne, gjorde det dels muligt for dem, der fremsatte dem, at advare deres konkurrenter i konkrete situationer, hvor en adfærd blev anset for urimelig, og mindede for det andet konkurrenterne om, at der blev udøvet en løbende kontrol, og at det var muligt at træffe målrettede gengældelsesforanstaltninger.

279 Det bemærkes imidlertid, at selv om den af Kommissionen anvendte koefficient på 1,5% er rimelig, når en udveksling er forbundet med en sådan ordning med drøftelser, kan den samme procentsats ikke finde anvendelse, når en virksomhed som sagsøgeren ikke har deltaget i denne ordning, men blot har udvekslet taloplysninger uden at være til stede i nogen af de pågældende møder.

280 Retten finder herefter som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret med hjemmel i traktatens artikel 36, stk. 2, at den nævnte koefficient i sagsøgerens tilfælde bør nedsættes til 1% af selskabets omsætning. Denne koefficient skal anvendes på en periode på 27 måneder af en teoretisk periode på 30 måneder. Sagsøgerens bøde vil være at nedsætte i tilsvarende omfang.

[...]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) **Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 4 i Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker, fastsættes til et beløb på 110 000 EUR.**

2) **I øvrigt frifindes Kommissionen.**

3) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger samt halvdelen af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer halvdelen af sine egne omkostninger.**

Bellamy Potocki Pirrung

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. marts 1999.

H. Jung

Justitssekretær

C.W. Bellamy

Afdelingsformand